

уватъ никакви събрания, и тие твърде чѣсто сж принудени да пътуватъ по пустините на далечно разстояние отъ своите жилища. Въ тие случаи бащите и майките и въобще сѣки, който е способенъ да носи каква-годе тежестъ, са отдалечаватъ отъ къщата си повѣкогашъ въ продължението на доволно дълго време, като оставятъ дѣцата си въ ръцете и подъ попечителството на старците и на бабичките. Тие дѣца, — отъ които едни едвамъ захващатъ да бжрборатъ, а други сж вече майсторе за това дѣло, — лазатъ и говорятъ по цѣль день съ оние дѣца, които сж отишли доволно далече въ своето развѣтие. И така, малко-по-малко тие дѣца са приучаватъ чрезъ сичкото това да говорятъ такавъ единъ езикъ, който е тѣхно собствено изобрѣтение. Дѣцата, у които езикътъ са е образоватъ вече, са стараятъ да подражаватъ на другите, слѣдователно отъ това дѣтенско бжрборение са образува ново нарѣчие, което са сжстои отъ множество новосжставенни думи и виржения, — и слѣдъ едно поколѣние характерътъ на езикътъ са измѣнява окончателно^{*}). Сжщото видиме и у оние овчере, които говорятъ гржцки и които са наричатъ по насъ „власи“. Нарѣчията на тие скитающаи са европейски номади сж са отдалечиле едно отъ друго до такава степенъ, што овчерските колибаре отъ Доспатъ разбиратъ съ голѣмъ трудъ колибарете отъ Стара-планина. Фоктъ говори че „дѣцата на фабричните работници въ Манчестеръ, които остаятъ по цѣль день исклучително междудѣтските общества, подъ надзорътъ само на една бабичка, сжставляватъ сжвршено новъ езикъ.“ У на-

^{*}) Missionary Scenes and Labour in Southern Africa.